

HET IS DE SCHULD VAN DE GARNALEN

Het is de schuld van de garnalen

Ken je dat, je moet naar de wc, maar je hebt geen tijd. Ik heb ooit geleerd dat je jezelf kunt trainen om je plas op te houden, zodat je zorgeloos een busreis kunt maken van minimaal een uur. Verdomme, ben ik bezig om een order binnen te halen, laat mijn lichaam me weten dat ik de vier kopjes koffie van vanmorgen (neerwaarts) moet lozen. Ik glimlach naar de man die tegenover me zit. Het kost me moeite. Mijn kaakspieren spannen synchroon met mijn bekkenbodemspieren. Ik dacht: je kunt het, nog even volhouden, als hij tekent zijn we volgend jaar verzekerd van uitbreiding... Ik ben bang dat hij gaat twijfelen als ik toegeef aan mijn drang en de ruimte verlaat met welgemeende excuses. Ik sla de laatste bladzijde om van het contract en ik reik hem de pen aan. Op dat moment ontstaat er een kriebel in mijn neus en moet ik niezen. "Gezondheid," zegt hij en op dat moment voel ik de binnenkant van mijn benen en slipje nat worden. Mijn glimlach sterft weg en ik voel een donderwolk mijn hoofd binnendrijven. Nu moet ik blijven zitten op mijn stoel of heel voorzichtig opstaan, maar vooral niet achter mijn bureau vandaan komen. Het contract is getekend en meneer Jacob knikt en steekt zijn hand uit. Ik sta langzaam op, hou mijn kaken op elkaar, krul mijn mondhoecken moeizaam omhoog en pers er een dankjewel uit. In tegenstelling tot de stortbevalling van daarnet, voelt dit woord als een te grote en te droge drol die niet geboren had wil worden.

Als meneer Jacob de ruimte verlaat, vlieg ik naar het toilet,

vloek ik inwendig een kwartier lang, verlang ik naar 'thuis op de bank' in mijn huispak, een TENA Lady en een wijntje. Nadat ik mijn slipje uitgetrokken heb en gedeponeerd in de afvalemmer, loop ik de afdeling op, grijp ik het contract, deponeer ik het op het bureau van mijn assistent en ik loop richting de deur. Ik vertel dat ik de rest van de dag thuiswerk en voordat zij me kan feliciteren, glip ik de deur uit.

Die avond komt Nico om zes uur thuis, vier uur eerder dan gewoonlijk. Zou het dan toch mogelijk zijn om een fatsoenlijk gesprek met elkaar te hebben? Gewoon op de bank met een wijntje erbij? Normaal zegt hij dat hij moet overwerken, maar ik weet wel beter. "Zij kookt zeker net zo goed als dat ze neukt?" Klootzak!

Ken je dat, je weet dat je relatie geen toekomst meer heeft, maar je kunt geen afscheid nemen van alles wat je hebt opgebouwd en waar je zo van geniet; je eigen sauna, de shoptripjes naar Londen en Parijs, de talloze premières. Nico zit in het vastgoed en heeft bekende acteurs in zijn vriendenkring. Hij vindt het net als ik prachtig om in de belangstelling te staan en leest wekelijks de bladen om te kijken of zijn 'merk' gestegen is in waarde. Ze moesten eens weten... Soms zegt een stemmetje in mijn hoofd dat ik de zaak open moet gooien, maar een ander stemmetje schreeuwt harder: "Koester en zorg voor datgene wat je bereikt hebt." Dat zou de stem van mijn moeder kunnen zijn.

Nico komt de kamer binnen, groet me en vraagt hoe mijn dag is geweest. Ik trek een zachte deken over mijn benen en ik voel een donderwolk mijn hoofd binnendrijven. Ik mompel: "Contract van zeven ton binnengehaald." En daarna: "Had ze hoofdpijn?" Ik heb meteen spijt van die vraag, want Nico loopt naar boven, pakt zijn sporttas en glipt de deur uit.

Ik hoor nog net: "Blijf maar niet op voor mij," en de deur valt met een knal dicht. Typisch mannen, als het moeilijk wordt, knijpen ze ertussenuit.

De tranen biggelen over mijn wangen. Ik schenk mijn glas nog maar eens vol en ik vraag mezelf af waarom mij dit overkomt? Mijn moeder zou zeggen: "Hij draait wel weer bij. Let maar op, uiteindelijk komt-ie gewoon weer met hangende pootjes terug."

Over pootjes gesproken...

Herken je dat, tijdens een diner vol verwachting uitkijken naar de volgende gang? Waarom? Omdat de voorgaande zo verdomd lekker was.

Drie maanden geleden waren Nico en ik met vrienden en kennissen ter ere van ons vijfjarig huwelijk aan het dineren in Amsterdam. Mijn voorgerecht bestond uit gesmolten geitenkaas op een bedje van spinazie, zongedroogde tomaatjes, pijnboompitten en een balsamicodressing. De meeste aanwezigen kozen romige kreeftensoep met croutons en geraspte pompoen. Ik had geen spijt van mijn keuze, maar ik kon het niet laten om alsnog de kreeftensoep te bestellen. Stel dat ik deze smaakexplosie zou missen! Terwijl ik de soeplepel gretig naar mijn mond bracht, zag ik in mijn ooghoek dat Nico in, mijns inziens een intiem ogend, gesprek was met Karin, de nieuwe vriendin van Jasper. Jasper, die acteur is, kent Karin van de set en het was liefde op eerste gezicht volgens Jasper. Ik vond Karin nogal dramatisch en overdreven. Moet je die glimlach zien... Ik probeerde me weer te concentreren op die heerlijke soep.

Drie wijntjes verder werd ik ongeduldig en ik vroeg aan de ober waar het hoofdgerecht bleef. Hij garandeerde dat dit elk moment kon worden geserveerd. Nico zei dat ik geduld moest hebben en die Karin zei op een lacherige toon dat ik gewoon nog een wijntje moest bestellen. Trut. Ik wilde gewoon lekker eten... veel lekker eten. Er kwam een donderwolk mijn hoofd binnendrijven. Ik stond op en wilde net naar het toilet verdwijnen om mijn make-up bij te werken, toen de ober binnenkwam met een glimlach en een grote